

67. טעות ראיית-הנסתר

ראיית-הנסתר!

איזו הילה נקשרת סביבה, איזה לעג נשמע מן האחד, בעוד מן השני היא זוכה לסקרנות מפוחדת; והיתר שותקים ביראת-כבוד.

אפילו אלו המסוגלים לראות פוסעים בגאווה כטווס בחצר התרנגולות. הם מתיישרים כאילו זכו בחסדו של האל וחשים עצמם, בענוותם הרבה ביותר, כעליונים על אחרים. הם מניחים לעצמם בשמחה לזכות בהערצה בזכות מה שהוא זר למעשה אפילו להם עצמם, בדיוק כמו לסביבתם התווה.

את בורותם האמיתית הם עוטפים בגיחוכים ריקים מתוכן, המתחזים לידענות. אולם סביר יותר שמדובר בביטוי של חוסר-האונים לנוכח שאלות החוקרות את ידיעתם לגבי התהליך, ביטוי שכבר הפך להרגל.

לאמיתו של דבר אינם יודעים יותר משיודעים הפטיש והאזמל, שבאמצעותם מבוצעת עבודת יצירה כלשהי בידי האמן.

אולם גם במקרה זה, מדובר באנשים עצמם בלבד, המבקשים להפוך את זולתם, את אלו המצויידים במתת ראיית-הנסתר, לדבר-מה שונה ממה שהם באמת, ובכך הם גורמים להם נזק רב. זהו המצב הבלתי-בריא הקיים כיום בכל.

במרבית המקרים ה"ראייה" היא אמיתית, אולם כלל אינה דבר-מה מיוחד שיש להתפלא עליו, ואף פחות מכך מדהים, משום שלמעשה הוא אמור להיות טבעי לחלוטין. כמובן שהיא נשארת רק אם הגיעה מעצמה, ואם התאפשר לה להתפתח בשלווה ובלא סיוע זר או אישי. סיוע במקרה זה ראוי לגינוי בדיוק כמו במקרה של סיוע למוות גופני.

אולם ערכה של הראייה מוענק לה רק באמצעות ידע אמיתי. רק הידע לבדו יוכל להעניק ביטחון ליכולת טבעית זו ועמו גם את הגישה הנכונה והמטרה הנכונה.

אצל רובם המכריע של רואי-הנסתר, מכל מקום, יכול כל אחד להיווכח מיד כי התנאים הללו נעדרים, וזאת הודות ללהיטות-היתר השאפתנית, המובילה לגאוותנות, והודות לראוותנות הבלתי-מוסווית והחשיבות-העצמית המוצגת לראווה.

ואשליית-ידע זו היא בדיוק הדבר שלא רק עוצר אותם אנשים מהמשך התקדמותם, אלא אף מוליך אותם אל עבר ההרס, משום שבמאמצייהם הם סוטים מן הדרך ופונים אל נתיבים שידרדרו אותם מטה במקום להוליכם מעלה, וכל זאת בלא שאלו המתגאים ב"ידיעת-היתר" שלהם יבחינו בדבר מכל זה.

העזרה הטובה ביותר שיכולה להגיע אל האנשים הללו, היא שראיית-הנסתר או שמיעת-הנסתר שלהם תלך ותיחלש, עד שתיעלם לחלוטין. זוהי ההצלה! הודות לנסיבות מיטיבות המתקיימות עבורם, וכמותן יש רבות.

הבה נתבונן כעת ברואי-הנסתר ואמונתם השגויה, אותה הם מוסרים הלאה לאחרים. הם בלבד נושאים את האשמה לכך שהתחום כולו נגרר אל תוך הרפש עד-כה, כשקרי ובלתי-אמין.

מה שרואים האנשים הללו, במקרה הטוב והמתקדם ביותר, הוא הדרגה השנייה של מה שמכונה "העולם שמעבר", אם נחלקו למדרגות (ולא לספירות), כאשר דרגת האור (הארה) תהיה בערך הדרגה העשרים, אם נרצה לקבל תמונה של הערכת ההבדלים.

אולם האנשים המסוגלים באמת לראות אל תוך הדרגה השנייה, חושבים שהשיגו דבר-מה עצום בממדיו. מכל-מקום, אותם אלו הרואים רק עד הדרגה הראשונה, מדמיינים לעצמם במרבית המקרים אף יותר מכך.

כעת, יש לזכור שאדם, אפילו אם ימצא את כל יכולותיו, יוכל לראות רק עד היכן שמאפשרת לו בשלותו הפנימית שלו עצמו. הוא מחובר אל מצבו הפנימי האיש!

מטבע הדברים פשוט בלתי-אפשרי עבורו לראות משהו אחר, לראות באמת, מאשר את בני-סוגו. דהיינו - בתחום בו הוא יכול להתנועע בלא מעצור לאחר פרידתו מן הארצי. ולא מעבר לכך; שכן ברגע בו יחצה את הגבול בעולם-שמעבר, אותו קבע לו מצב בשלותו, תאבד לו מיד תודעת סביבתו. מעצמו ממילא לא יוכל לחצות את הגבול.

אולם אם נשמתו נלקחה על-ידי ישות אחרת מן העולם-שמעבר, השייכת לדרגה הבאה בגובהה, הרי שעם חציית הגבול, הוא יאבד מיד את הכרתו בזרועותיה, דהיינו - יהיה במצב של תרדמת.

כאשר יוחזר, הרי שעל-אף יכולותיו לראות את הנסתר, במצב של ערות יוכל לחשוב רק על מה שהתרחש עד אותו רגע, ככל שתאפשר לו בשלותו העצמית. הוא לא יפיק כל תועלת מן האירוע, אולם לגופו האת'רי ייגרם נזק.

מה שהוא מדמיון לעצמו כי ראה, בין אם נופים או אנשים, מעולם לא נחוזה על-ידו בצורה חיה ואף לא נצפה על-ידו באופן אישי, אלא מדובר בתמונות בלבד, המוצגות בפניו והוא סבור שבאפשרותו גם להבין את שפתן. לעולם לא מדובר במציאות. תמונות אלו נראות כה חיות, שהוא עצמו אינו יכול להבחין בין מה שמוצג בפניו ובין מה שחוזה באמת, משום שפעולת-רצונה של רוח חזקה יותר מסוגלת ליצור תמונות חיות מסוג זה.

וכך קורה שרבים מרואי-הנסתר ושומעי-הנסתר מאמינים שהגיעו בשיטוטיהם בעולם-שמעבר למחוזות גבוהים הרבה יותר מאלו שאליהם הגיעו לאמיתו של דבר. ומתוך כך צצות טעויות כה רבות.

גם אם יש כאלו המדמיינים שראו או שמעו את המשות, הרי זוהי טעות גדולה; שכן עקב התהום העצומה של היעדר הסוג הדומה, שנפערה על-פי חוקי-הבריאה בהתאם לרצון-האל, הרי דבר כזה אינו אפשרי!

בן-האלוהים אינו יכול להופיע כאילו הוזמן לקפה של אחה"צ בחוג-ספיריטואלי כלשהו, כדי לשעשע את הנוכחים, ואף לא כל נביא גדול או רוח גבוהה אחרת שהיא.

מכל מקום, אף רוח-אדם אינה רשאית, בעודה מחוברת אל בשר-ודם, לנוע בבטחה וביציבות בעולם-שמעבר בעודה חווה חיים-ארציים, כדי לשמוע ולראות הכל בגלוי, ואולי אף למהר ולהגיע אל המדרגות.

אין הדבר פשוט כל-כך, על אף טבעיותו. היא נותרת כבולה לחוקים שאין לעוקפם.

ואם רואה-נסתר או שומע-נסתר כלשהו מתרשל במשימותיו הארציות, בכך שהוא מבקש לחדור לעולם-שמעבר בלבד, הדבר רק יעכבו במקום שייצא נשכר. כאשר יבוא זמנו להגיע לבשלות המתאימה עבור העולם-שמעבר, הוא יגרור עמו פער, שרק על-פני האדמה ניתן למלאו.

וכך, הוא לא יוכל להמשיך מעלה, וייאלץ לחזור ולהישאר מחובר אליה עד לנקודה מסוימת, כדי להשלים את הפיגור, לפני שיוכל כלל לחשוב בכנות על המשך עלייה. גם במקרה כזה פועל הכל בפשטות וטבעיות, ומדובר תמיד אך ורק בהשלכות ההכרחיות של התרחשות קודמת, שלעולם לא ניתן לסטות מהן.

כל דרגה בקיום-האנושי יש לחוות בצורה אמיתית, בכנות מלאה, ביכולת הכלה מלאה של רגעי ההווה במועד התהוותם.

כישלון בכך יביא התרופפות, שתורגש יותר ויותר בהמשך הדרך, ולבסוף יוביל לשבר ולקריסה שבעקבותיו, אם לא יחזור האדם במועד כדי לשפר את הטעון שיפור, כדי שיתייצב ויובטח, באמצעות חוויה חוזרת.

כך הדבר בכל התרחשות.

אולם למרבה הצער אימץ לעצמו האדם את ההרגל הגרוע, לנסות תמיד לחרוג מיכולותיו, משום שהוא מתייהר מעבר לממדיו האמיתיים.

